

[A. C. Normann.]

loven og toldloven, deres vægring ved i det hele taget at deltage i forhandlinger med os andre i det påtænkte udvalg om en koordinering af toldpolitikken og valutapolitikken og nu i dag det, som foranlediger mig til disse bemærkninger, deres vægring ved at fortsætte med den valutaloggivning, de medvirkede til i fjor, og som de for en måned siden mente at kunne fortsætte med.

Valutaloven dækker et vigtigt område i den økonomiske politik. Den har afstedkommet mange principielle meningsbrydninger her i tinget. Men der har hidtil været enighed om, at vi ikke kunne undvære den endnu, der har været enighed om, efter hvilke retningslinjer den skulle administreres. Efter disse retningslinjer er den blevet administreret.

Når de 2 partier til højre alligevel nu undsiger samarbejdet, ser det ud som noget symptomatisk, som en holdning, det længe har trukket op til, men som ikke hidtil er trådt så klart frem, som tilfældet er i dag.

Jeg beklager denne udvikling, ikke for regeringspartiernes skyld, for jeg tror ikke de tager skade derved, men for lovgivningsarbejdets gode ordens skyld.

Hvis forhåbningerne om, at oppositionen vil deltage i indflydelsen og ansvaret, slår fejl, må vi imidlertid tage det til efterretning, og så må regeringspartierne tage ansvaret alene og udføre det nødvendige arbejde. Det tror jeg også regeringen i så fald er indstillet på at gøre.

Hvad venstres konkrete ændringsforslag angår, da bygger det efter min opfattelse på en tankegang, som ikke i sig selv er uden berettigelse, men som vi sidste år og ved første behandling i år har været enige om at holde i baggrunden, indtil markedsplanerne var blevet afklaret. Forslaget kan jo nu indgå i de drøftelser, der forestår om Danmarks told- og importreguleringsbeskyttelse under ét, forhandlinger, som oppositionen desværre ikke interesserer sig for at deltage i. På det nuværende grundlag mener vi at ændringsforslaget ikke bør vedtages, idet de nævnte forudsætninger ikke er opfyldt endnu.

Med disse ord vil jeg gerne på det radikale venstres vegne anbefale valutалovsforslaget til vedtagelse uforandret.

Niels Andersen: Det ærede medlem hr. Anker Lau var noget skuffet over, at man nu, da der havde været udsigt til en saglig forhandling i det udvalg, hvor man har behandlet valutалovsforslaget, ikke var kommet frem til en saglig forhandling om dette spørgsmål. Jeg synes ikke, det ærede medlem har ret til at udtale sig på den måde, for sandheden er jo den, at vi ønsker at tage hele dette spørgsmål, der er forbundet med udenrigshandelen, op til nærmere drøftelse og undersøgelse i det udvalg, der har været talt om flere gange i dag, det udvalg, der skal behandle de problemer, som er forbundet dels med valutaspørgsmålet, dels med toldspørgsmålet.

Jeg kan for så vidt kun beklage, at de to partier, venstre og det konservative folkeparti, ikke vil deltage i disse drøftelser, og jeg finder det så meget mere mærkeligt, som de for nylig har skældt ud over, at man i hast ville gennemføre en toldlov, som der ikke var tid til at gennemarbejde rigtigt o.s.v. o.s.v. Sandheden er nemlig den, at regeringspartierne nu siger: lad os nu gennemarbejde dette stof på virkelig rationel facon, lad os tage fat på problemerne og gennem en 3 måneder lang periode prøve på at finde frem mod større frigørelse. Det er det, der ligger bagved.

Hvad der skal ske i dette udvalg, tør jeg ikke på nuværende tidspunkt siget noget som helst om, men det er min personlige opfattelse, at skal man afskaffe arbejdsløsheden og øge samhandelen med udlandet, er der kun én vej at gå, og det er en videre frigørelse af de restriktioner, vi har; det gælder både importregulering og for så vidt også told. Der er kun én vej frem, hvis vi ønsker denne samhandel øget, og det er at få disse hindringer for handelens frie udøvelse fjernet. Jeg tror også, at det er den måde, hvorpå man kan afskaffe arbejdsløsheden. At man vil opretholde restriktionerne, fordi man er bange for beskæftigelsen, er der intet grundlag for. Vi er for længst blevet selvforsynende i dette land, og forudsætningen for, at vi skulle kunne få andre i sving, er ganske simpelt, at vi får en større afsætning og derved mulighed for at sælge flere varer til vore handelspartnere. Som følge deraf måtte vi naturligvis sløjfe de restriktioner, der er, i